

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/321/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812200869
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812200869.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte, zloženom z predsedníčky JUDr. Romana Hargaša a členov JUDr. Stanislavy Markovej a JUDr. Ľubice Bajzovej, v právnej veci navrhovateľky: Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, zast.: JUDr. X. B., advokát, so sídlom V. 3, V. proti odporcovi: V. D. s.r.o., so sídlom Z. XX/C, O., IČO: 45 869 464, zast.: Advokátska kancelária Q. a K., s.r.o., so sídlom S. XX, O., IČO: 35 940 875, o zrušenie rozhodcovského rozsudku na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 9. novembra 2012, č. k. 6C/9/2012-97, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 9. novembra 2012, č. k. 6C/9/2012-97, bolo rozhodnuté tak, že súd zrušuje rozhodcovský rozsudok rozhodcu Mgr. B. X. spis. zn. IIC 12100163 zo dňa 25.11.2011 v právnej veci žalobcu V. D. s.r.o., O. proti žalovanej Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. č. XXX, o zaplatenie 650,37 eur s prísli. a súd odkladá vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku spis. zn. IIC 12100163 zo dňa 25.11.2011 do opätovného právoplatného rozhodnutia vo veci.

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom proti odporcovi domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku spis. zn. IIC12100163 zo dňa 25.11.2011 vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ A MEDIACNEJ, a.s., so sídlom I. cesta 7, O., IČO: 35 862 882, ktorým bola navrhovateľka zaviazaná zaplatiť odporcovi sumu vo výške 650,37 eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnila tým, že vo veci konal a rozhodoval stály rozhodcovský súd, hoci na takéto konanie nemal právomoc, pretože ide o spotrebiteľskú zmluvu s občanom, v ktorej boli dohodnuté podmienky, ktoré sú svojím obsahom v rozpore so zákonom alebo zákon obchádzajú alebo sa priečia dobrým mravom, takže celá zmluva o úvere je absolútne neplatná. Podľa navrhovateľky je nesporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje rozhodcovskú doložku, neúmerne vysoké úroky a ďalšie zmluvné sankcie a so zmluvou a dôsledkami z nej vyplývajúcimi nebola riadne oboznámená. Navyše navrhovateľka uvádza, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy mala psychické problémy, ktoré pretrvávajú dodnes, a preto je otázne, či vôbec bola spôsobilá takúto zmluvu uzavrieť, takže ňou nemôže byť viazaná, lebo je celá neplatná. Odporca vo svojom vyjadrení uviedol, že právomoc rozhodcov na rozhodovanie sporu bola daná rozhodcovskou doložkou uzavretou medzi stranami v rámci úverovej zmluvy, ktorú navrhovateľka ako dlžník uzavrela s pôvodným veriteľom Poštová banka, a.s.. Navrhovateľka svojím podpisom na tejto zmluve potvrdila, že sa oboznámila okrem iného aj s Obchodnými podmienkami pre úver, že súhlasí s ich obsahom a prijíma návrhy v nich predložené. Uvedený rozsudok rozhodcovský súd vydal na základe návrhu zo strany veriteľa z dôvodu, že navrhovateľka sa dostala do omeškania s plnením svojich splatných záväzkov podľa zmluvy. Rozhodcovský súd navrhovateľku vyzval listom, aby sa k návrhu vyjadrila a ustanovila si z priloženého zoznamu rozhodcov jedného rozhodcu. Navrhovateľka však na výzvu v stanovenej lehote ani následne

žiadnym spôsobom nereagovala, k návrhu sa nevyjadrila a po celú dobu bola pasívna. Rozhodcovský súd považoval zmluvu o úvere za platne uzavretú a nárok veriteľa požadovať od dlžníka vrátenie úveru vo výške istiny spolu s príslušenstvom za dôvodný, preto rozhodol vo veci rozsudkom, pričom vo svojom rozhodnutí rozhodcovský súd vychádzal aj z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Vo svojom vyjadrení odporca ďalej uviedol, že samotná skutočnosť, že zmluvná podmienka od spotrebiteľa vyžaduje, aby predkladal spory výlučne rozhodcovskému súdu, nezakladá jej nekalosť a tiež, že samotnú skutočnosť, že konanie prebehlo pred rozhodcovským súdom, nemožno považovať za zásah do ochrany práva spotrebiteľa. Odporca obranu navrhovateľky proti právoplatnému rozhodcovskému rozsudku považuje za účelovú a zameranú len na oddialenie splatenia jej splatného dlhu, pričom táto nikdy nepoprela vznik, existenciu ani výšky jej splatného dlhu, a to dokonca ani v rozhodcovskom konaní, pričom takúto možnosť mala. S poukazom na uvedené, odporca žiada návrh navrhovateľky zamietnuť a navrhovateľku zaviazat' na úhradu trov konania.

Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že dňa 25.11.2011 bol Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ A MEDIAČNEJ, a.s., so sídlom I. cesta 7, O. vydaný rozhodcovský rozsudok sp. zn. IIC12100163, ktorým bola navrhovateľka zaviazaná zaplatiť odporcovi sumu vo výške 650,37 eur, úrok vo výške 29,00 % ročne zo sumy 650,37 eur od 02.09.2010 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 650,37 eur od 02.09.2010 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú ku dňu predčasnej splatnosti celého úveru vo výške 72,16 eur, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú odo dňa nasledujúceho po dni predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 01.09.2010 vo výške 287,07 eur, sumu dlžných poplatkov vo výške 38,18 eur a náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 41,91 eur. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2012 a vykonateľnosť dňa 26.02.2012. Dňa 20.01.2012 podala navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku na tunajšom súde.

Okresný súd poukázal na znenie ustanovení § 3 ods. 1, 4 ods. 1, 2, § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení a na to, že v prvom rade sa otázkou včasnosti podania návrhu navrhovateľkou. V zmysle citovaného ustanovenia § 41 ods. 1, možno podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi, ktorý žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podáva. Okresný súd mal preukázané, že navrhovateľka prevzala predmetný rozhodcovský rozsudok dňa 30.12.2011. Návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku bol podaný na okresný súd dňa 20.01.2012, teda bol podaný v zákonnej 30 dňovej lehote. Okresný súd ďalej poukázal na znenie 40 ods. 1 písm. c) a j), ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a na to, že predmetom konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, vydaného rozhodcom na základe uzavretej úverovej zmluvy medzi navrhovateľkou a pôvodným veriteľom Poštová banka, a.s. Dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku bola namietaná absolútna neplatnosť predmetnej úverovej zmluvy, pretože obsahuje neprijateľné podmienky, a to predovšetkým rozhodcovskú doložku. Rozhodcovský súd teda podľa navrhovateľky nemal právomoc vo veci konať, keďže zmluva je neplatná, a teda je neplatná aj samotná rozhodcovská doložka. Okresný súd sa preto v ďalšom rade zaoberal otázkou splnenia podmienky zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, a to konkrétne s požitím ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka v časti dojednanej rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, na základe ktorej bol podaný návrh na rozhodcovské konanie.

Podľa záverov okresného súdu predmetná úverová zmluva je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, ktorá patrí pod občiansko-právne vzťahy a treba ju posudzovať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa uzavretej zmluvy o úvere, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver, bola v časti - Spoločné ustanovenia v bode 10.2 Všeobecných obchodných podmienok dojednaná rozhodcovská doložka, na základe ktorej sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov založených touto zmluvou alebo v súvislosti s ňou, predloží na prerokovanie a rozhodnutie Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ A MEDIAČNEJ, a.s., a v prípade, ak bude žalobcom klient, predloží spor na prerokovanie a rozhodnutie Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ A MEDIAČNEJ, a.s. alebo všeobecnému súdu. Navrhovateľka sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 Zák. č. 244/2002 Z.z. z dôvodu porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a to v súvislosti s neprijateľnými

podmienkami v spotrebiteľskej zmluve. Táto ochrana spotrebiteľa je spotrebiteľovi priznaná Smernicou 93/13/EH - Nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Aby nekalé podmienky neboli záväzné pre spotrebiteľa, súd na ktorý bola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia môže posúdiť neplatnosť tohto rozhodnutia aj v prípade, ak spotrebiteľ neuplatnil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rámci rozhodcovského konania. /rozsudok Súdneho dvora 4-168/05 zo dňa 26.10.2006/. Okresný súd posudzoval neplatnosť rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve namietajú navrhovateľkou na základe podaného návrhu. Obsahom dohodnutých úverových podmienok je medzi nimi jednoznačne dojednaná rozhodcovská doložka, ktorá vyžaduje od navrhovateľky ako spotrebiteľa, aby spory riešil výlučne rozhodcovský súd. Pri dojednanej rozhodcovskej doložke takto navrhovateľka ako spotrebiteľ nemá ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu právo brániť sa voči nároku odporcu ako dodávateľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Zmluvná podmienka - rozhodcovská doložka dohodnutá medzi účastníkmi v štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluve, resp. v úverových podmienkach, ktoré sú súčasťou zmluvy, je individuálne dojednaná a navrhovateľka ako spotrebiteľ je nútená podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, nemá možnosť ovplyvniť znenie rozhodcovskej doložky. Z uvedeného dôvodu sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle zákona neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka úverovej zmluvy nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, preto je rozhodcovský rozsudok nulitný. Na danom skutkovom základe nemení nič tvrdenie odporcu, že navrhovateľka mala možnosť sa s obsahom zmluvy, úverovými podmienkami, ktoré sú jej súčasťou oboznámiť. Podľa názoru okresného súdu spotrebiteľská zmluva obsahuje uvedenú rozhodcovskú doložku a z toho dôvodu je neplatná zo zákona. Z uvedeného dôvodu okresný súd návrhu navrhovateľky vyhovel a zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodu porušenia všeobecného záväzkového právneho predpisu na ochranu práv spotrebiteľa. Súčasne okresný súd odložil v súlade so zákonom vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, a to do opätovného právoplatného rozhodnutia vo veci s tým, že o náhrade trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V úvode odôvodnenia odvolania odporca poukázal na obsah rozhodcovského rozsudku a obsah napadnutého rozsudku okresného súdu. Odporca ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere medzi účastníkmi obsahuje rozhodcovskú doložku v bode (7) čl. (3) zmluvy o úvere a v záverečných ustanoveniach, a to že zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad sa budú rozhodovať v súlade s rozhodcovskou doložkou, uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach. Odporca tiež poukázal na znenie čl. 10 ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok nasledovne:

10.2.1 Banka a Klient sa budú snažiť o urovnanie všetkých sporov, ktoré vzniknú z Bankových obchodov rokovaním vedeným v dobrom úmysle a v snahe vyhnúť sa súdnemu riešeniu sporov.

10.2.2 Banka a Klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, Bankových produktov a/alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to v nasledovnom znení:

a/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecného súdu.

10.2.3 Ak Klient, najneskôr pri uzavretí Bankového obchodu a/alebo Zmluvy nedoručí Banke písomne oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, m sa za to, že ju prijal.

Odporca dal do pozornosti odvolacieho súdu viaceré súdne rozhodnutia. V uznesení č. k. 2CoE/292/2012-59, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 5Er/273/2011-43, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia súd uviedol, že „...exekučný súd nesprávne vec právne posúdil, keď rozhodcovskú doložku považoval za spotrebiteľom vnútenú, nakoľko prvostupňový súd svoje závery nezaložil na celom obsahu predmetnej zmluvy o úvere. Z bodu 10.2.3 je nepochybné, že rozhodcovská doložka nebola spotrebiteľovi vnútená, nakoľko mu bolo dané na výber, či uzatvorí zmluvu o úvere s touto rozhodcovskou doložkou alebo bez nej. Skutkové závery

exekučného súdu, že v tomto prípade bola rozhodcovská zmluva vo forme doložky dojednaná ako podmienka v spotrebiteľskej zmluve, bez prijatia ktorej v spotrebiteľskej zmluve nevznikla, nevyplývajú z obsahu Všeobecných obchodných podmienok. Povinnosť ponúknuť klientovi riešenie vzájomných sporov prostredníctvom rozhodcu, ktorú v čase uzatvárania zmlúv banke ukladal vtedy platný zákon o bankách č. 483/2001 Z. z., neznamená, že banka bola povinná túto rozhodcovskú doložku klientovi vnútiť a banka to ani nerobila, nakoľko klientovi dala možnosť vyjadriť s touto rozhodcovskou doložkou nesúhlas bez toho, aby to malo nejaký vplyv na uzatvorenie zmluvy o úvere...“ Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/492/2012-42 zo dňa 28.11.2012 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Revúca, č. k. 6Er/553/2011-23 zo dňa 20.04.2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu, že exekučný súd nevychádzal z konkrétnych okolností tohto prípadu a vec nesprávne právne posúdil. Tento odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, „... že exekučný súd svoje závery nezaložil na celom obsahu predmetnej zmluvy o úvere. Z bodu 10.2.3 je nepochybné, že rozhodcovská doložka nebola spotrebiteľovi vnútená, nakoľko mu bolo dané na výber, či uzatvorí zmluvu o úvere s touto rozhodcovskou doložkou alebo bez nej. Skutkové závery exekučného súdu, že v tomto prípade bola rozhodcovská zmluva vo forme doložky dojednaná ako podmienka v spotrebiteľskej zmluve, bez prijatia ktorej v spotrebiteľskej zmluve nevznikla, nevyplývajú z obsahu Všeobecných obchodných podmienok (VOP). Rovnako záver exekučného súdu, že možnosť spotrebiteľa odmietnuť rozhodcovskú doložku (bod 10.2.3 VOP) je len formálna, nie je správny. Spotrebiteľ má možnosť pred podpisom Zmluvy prečítať si všetky ustanovenia Zmluvy ako aj Všeobecné obchodné podmienky a v zmysle bodu 10.2.3 má možnosť Zmluvu uzatvoriť bez rozhodcovskej doložky. Povinnosť ponúknuť klientovi riešenie vzájomných sporov prostredníctvom rozhodcu, ktorú v čase uzatvárania zmlúv banke ukladal vtedy platný zákon o bankách č. 483/2001 Z. z., neznamená, že banka bola povinná túto rozhodcovskú doložku klientovi vnútiť a banka to ani neurobila, nakoľko klientovi dala možnosť vyjadriť s touto rozhodcovskou doložkou nesúhlas bez toho, aby to malo nejaký vplyv na uzatvorenie zmluvy o úvere...“ Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoE/68/2012 zo dňa 30.10.2012 bolo taktiež zrušené uznesenie Okresného súdu v Čadci č. k. 13Er/729/2011-20 zo dňa 15.05.2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu, že „... ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z. z. umožňuje exekučnému súdu preskúmať správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadiska toho, či rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Rozpor s dobrými mravmi je v takomto prípade vždy viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola dohodnutá formou všeobecných úverových podmienok a ako táto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, sama o sebe i podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvodom pre zastavenie exekúcie bez toho, aby súd v takomto prípade neskúmal špecifické okolnosti každého konkrétneho prípadu a prihliadal i na ostatné dohodnuté podmienky, ako i výšku konkrétnych plnení. Nemožno ponechať bez povšimnutia, že úverová zmluva, ktorej plnenie je predmetom konania, predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, zriadenou a pôsobiacou v Slovenskej republike v súlade s ustanoveniami zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorá navyše podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska...“. Obdobne bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 22CoE/403/2012-60 zo dňa 16.01.2013 zrušené uznesenie Okresného súdu Malacky č. k. 23Er/2281/2011-43 zo dňa 16.07.2012, ktorým súd prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Svoje rozhodnutie súd druhého stupňa odôvodnil tým, že „... podľa bodu 10.2.2 VOP bola medzi bankou a klientom dohodnutá rozhodcovská doložka týkajúca sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov a/alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej zmluvy, a to v nasledovnom znení: a/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu. Ak klient, najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a/alebo zmluvy nedoručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal (bod 10.2.3 VOP). V tejto súvislosti je odvolací súd toho názoru, že posudzovaná zmluva (minimálne v časti rozhodcovskej doložky) nie je úplne typickou adhéznou zmluvou (pre ktorú je charakteristické, že jej obsah nie je výsledkom dohody zmluvných strán, ale bol vopred určený stranou v postavení veriteľa, v ktorej druhá strana v postavení spotrebiteľa nemá možnosť nič ovplyvniť, môže len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým podmienkam

oprávneného a teda aj prípadnému riešeniu sporov v rozhodcovskom konaní a pre ktorú je typický dlhý neprehľadný text), ale skôr má náznaky blížiac sa k individuálne dojednaným zmluvám. V zmysle vyššie citovaných ustanovení VOP povinný mal dostatok času zmluvu si bez ovplyvňovania prečítať a uvážiť, či rozhodcovskú doložku bude akceptovať alebo ju odmietne (tým, že najneskôr pri uzavretí zmluvy doručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí). Keďže tak neurobil, došlo medzi účastníkmi zmluvy k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd prvého stupňa sa týmito skutočnosťami nijako nezaoberal (resp. riadne nezdôvodnil), nezisťoval, za akých okolností došlo k uzatvoreniu zmluvného vzťahu medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, a či povinný mal riadnu možnosť sa s VOP oboznámiť, a či boli tieto s povinným individuálne prejednané. Súd prvého stupňa bez povšimnutia ponechal citované VOP. Konštatoval, že rozhodcovská doložka nie je dojednaná individuálne, čo vyplýva z jej zaradenia do obchodných podmienok ako súčasti formulárovej zmluvy, pričom sa nevysporiadal s tým, že spotrebiteľ mal možnosť rozhodcovskú doložku písomne odmietnuť. nie je teda správne konštatovanie okresného súdu, že spotrebiteľ nemohol ovplyvniť obsah VOP. Je na mieste potom otázka, či a do akej miery takáto rozhodcovská doložka spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, resp. či ide o nerovnováhu značnú a či rozhodcovskú doložku skutočne nemožno považovať za individuálne dojednanú v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka...“.

Odporca v odvolaní ďalej poukázal na znenie ustanovení § 93b ods. 1, 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere ako aj v znení účinnom od 1.12.2009, na znenie ustanovení § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Podľa názoru odporcu úverová zmluva, ktorej plnenie je predmetom konania, predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, ktorá bola zriadená a pôsobí v Slovenskej republike v súlade s ustanoveniami zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Nejde teda o žiadny nebankový subjekt mimo dohľadu národnej banky. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia, účinné v čase uzavretia Zmluvy o úvere dňa 11.07.2007 ako aj v zmysle ustanovení Všeobecných obchodných podmienok a Obchodných podmienok pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, máme za to, že rozhodcovská doložka bola účastníkmi platne dohodnutá v predmetnej zmluve. V ustanovení § 93b ods. 1 Zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinnom v čase uzavretia zmluvy, nebola zákonom uložená povinnosť bankám pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov. Uvedená zmena zákona o bankách, resp. uložená povinnosť bankám „preukázateľne poučiť klienta o rozhodcovskej doložke“ vložená posledná veta do odseku 1 §-u 93b bola do zákona doplnená zákonom č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom táto zmena nadobudla účinnosť 01.12.2009. Na základe uvedeného odporca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh navrhovateľky zamietne, alebo alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Vo vyjadrení uviedla, že odvolanie odporcu považuje za skutkovo a právne bezdôvodné, pretože podľa ustálenej súdnej praxe ide o jasne definovanú spotrebiteľskú zmluvu, pričom pri takomto type zmluvy niet žiadneho dôvodu, aby obsahovala rozhodcovskú doložku, ktorá celkom jednoznačne znevýhodňuje spotrebiteľa. Podľa názoru navrhovateľky bolo preukázané, že zmluva je svojim celkovým poňatím absolútne neplatná, lebo obsahuje také úrokové sadzby a rôzne sankcie, ktoré sú neprehľadné, nezrozumiteľné a pre druhú stranu nevýhodné. Na základe vykonaného dokazovania tiež bolo preukázané, že navrhovateľka uzavrela zmluvu v stave, keď nebola schopná posúdiť následky svojho konania z dôvodu psychickej poruchy, pri uzatváraní zmluvy jej nikto nič bližšie nevysvetlil, zmluvu podpísala bez jej skúmania a pochopenia. Preto navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a aby zaviazal odporcu k náhrade trov konania, ktoré predbežne uplatnila za jeden úkon - vyjadrenie k odvolaniu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi okresného súdu, ako aj s právnym posúdením veci okresným súdom v odôvodnení jeho rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O. s. p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že okresný súd v súlade s ustanovením § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, podľa ktorého rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, lebo bola súčasťou formulárovej zmluvy bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť obsah tohto dojednania. Odporca v odvolaní namietal správnosť záveru okresného súdu o absencii individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky, argumentujúc zákonnou povinnosťou banky predložiť klientovi návrh rozhodcovskej zmluvy a možnosťou navrhovateľky vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou zmluvou doručením osobitného písomného nesúhlasu s rozhodcovskou doložkou s poukazom na bod 10.2.3. Všeobecných obchodných podmienok. Odvolací súd sa s dôvodnosťou takejto argumentácie odporcu v prejednávacom prípade nemohol stotožniť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že podľa ustanovenia § 93b ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere mal klient banky zákonné právo neprijat' návrh rozhodcovskej zmluvy (§ 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. účinný od 01.12.2009 dokonca ukladá bankám v tomto smere osobitnú poučovaciu povinnosť vo vzťahu k spotrebiteľovi). Preto ak formulárová rozhodcovská doložka nedáva priamo spotrebiteľovi možnosť neprijat' ju jednoduchým pasívnym prístupom (nekonaním), ale obsahuje formulárové znenie, podľa ktorého dodávateľ a spotrebiteľ uzatvárajú rozhodcovskú doložku a spotrebiteľ musí osobitným písomným právnym úkonom, doručeným dodávateľovi, oznámiť, že nesúhlasí s rozhodcovskou doložkou (ako tomu bolo v prejednávacom prípade), ide aj podľa názoru odvolacieho súdu o nekalú obchodnú prax dodávateľa vo vzťahu k spotrebiteľovi. Tieto úvahy sú podstatnými z hľadiska odlišného názoru senátu tunajšieho súdu na posudzovanie otázky individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého dôvodu sa senát tunajšieho súdu nemohol stotožniť so závermi iných súdov, na ktoré závery poukázal odporca v odvolaní. Pozornosti odvolacieho súdu tiež neušlo, že v predložených dokumentoch (zmluva o úvere, Všeobecné zmluvné podmienky) nie je ani zmienka o sídle rozhodcovského súdu (Všeobecné obchodné podmienky v I. časti obsahujú len názov rozhodcovského súdu, IČO a údaj o zápise do obchodného registra), v dôsledku čoho odporca nepreukázal vedomosť navrhovateľky ako spotrebiteľky o mieste prípadného konania pred rozhodcovským súdom a z toho vyplývajúcich dôsledkoch (napr. nutnosť cestovania v súvislosti s rozhodcovským konaním). S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky postupoval aj v súlade s ustanovením § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, potvrdil rozsudok okresného súdu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p., pretože rozhodcovský rozsudok bol zrušený z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, z ktorého dôvodu bude okresný súd podľa § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov pokračovať v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné .